

FRÖKEN AGNES UTI DYSTRA DRÖMMAR GÅR

(Ett krossadt hjärta/Fröken Agnes och Torparsonen Gustaf)

Uti nobla kretsar uppå bal och fäst
Stackars Agnes måste vara med som gäst.
Hon spelar, sjunger men dock ingen ser,
Att hjärtat blöder fastän munnen ler.

Hon suckade, en tår på kinden rann
Hvarför blef jag ej fattig född som han?
Att vara glad och fattig hvilken härlig lott
Mot rik och fridlös bo på gyllne slott.

O, grymma öde hvarför blef jag född
Uti kvalfull längtan blef min tid förströdd,
Hvarför blef jag till dessa salar ställd
Där allting vittnar blott om våld och våld.

Torparsonen Gustaf jag ej glömma kan
Sex år förflytt sedan han försvann,
Ej ett ord till afsked ej en enda rad
Kanske han hvilar i den tysta graf.

Eller har han stupat i en strid så het
Uti nöd och armod o, hvem vet? hvem vet,
Eller har han glömt den lilla flickan som
Till hemligt möte honom ofta kom.

Så hon tankfullt satt i kvällens dystra stund
Då hennes far kom på hennes rum.
O, dyra Agnes om din fader gläd,
Att nästa vecka dig i brudräkt kläd.

Gref Reinhold varit en gång vid strand
Han anhöll äfven om min dotters hand,
Han är rik och mäktig, bildad och förnäm
Han kan ock blifva dig en värdig vän.

Hon svimmar först men hon fattar mod
Förvisst ni är åt mig en far för god,
Dock förlåt att jag mig ej gifta vill
Och aldrig höra Grefve Reinhold till.

Ty aldrig han mitt hjärta vinna kan
Ty för penningar ej säljer jag min hand,
Ty aldrig lyckan inom guldet vanns
Och smärtan döljs ej i juvelers glans.

Bortskämda dam utbrast fadren vred
Skulle du ej som andra följa tidens sed,
Det är ej för snart din frökentid tar slut
Det är din plikt att lyda utan prut.

Det är min plikt att följa känslans röst
En annan vän har jag inom mitt bröst,
Befall mig nu jag glad i döden går
För den jag älskat sedan barndoms år.

O, hvad är nattens tysta ensamhet
Den strid hon stred, hon endast själf det vet,
Ty innan fågeln bådard morgonstund
Hon klädd och färdig står på fadrens rum.

Hon suckade: min fader, tack, förlåt
Att jag ej bida kan min själ förlåt
Förlåt den sorg jag nu vållat er
Förlåt, förlåt, vi skall ej träffas mer

För nu reser jag långt bort i fjärran land
Dit ett vänligt öde väntar mig ta hand,
Jag reser dit någon rest förut
Kanhända der min frökentid tar slut.

Farväl mitt hem, du gamla stolta borg
Hvars murar äro endast kval och sorg,
Farväl I salar och I lind
Jag en helsning sänder er med himlens vind.

L. Fredrik Ågren